

Sygn. akt IV Ka 742/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Marka Bzunka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2018 r.

sprawy D. K.

syna A. i K. z domu B.

urodzonego (...) w C.

oskarżonego z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 10 września 2018 r. sygnatura akt II K 81/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza mu 100 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 742 /18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył D. K. o to, że:

w dniu 10 listopada 2016 roku w K., woj. (...), przy ul. (...) dokonał zniszczenia mienia poprzez zarysowanie ostrym narzędziem powłoki lakierniczej pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...) powodując straty w kwocie 4.154,98 złotych na szkodę A. F., tj. o czyn żart. 288§1 kk.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 10 września 2018 roku, sygn. akt II K 81 /17:

I. oskarżonego D. K. uznał za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku z tym, iż przyjął, iż szkoda spowodowana przestępstwem zamknęła się w kwocie 2160 złotych i za to na podstawie art. 288§1 kk i art. 37a kk

wymierzył mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

II. na podstawie art. 46§1 kk orzekł od oskarżonego D. K. na rzecz pokrzywdzonego A. F. kwotę 2160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem,

III. na podstawie art. 230§2 kpk zwrócił oskarżycielowi posiłkowemu, jako osobie uprawnionej, dowody rzeczowe znajdujące się na k. 28 jako zbędne dla postępowania,-

IV. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego D. K. w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym nie pogodził się oskarżony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 k.p.k. zaskarżył w całości powyższy wyrok, zarzucając na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez:

1. dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadka A. C. i wyjaśnień oskarżonego D. K., wyrażające się w bezkrytycznym przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom ww. świadka, minio, że zawierają one sprzeczności, różnią się od siebie w zależności od tego na jakim etapie postępowania były składane, w szczególności w zakresie możliwości obserwowania rzekomego zachowania oskarżonego i słyszenia dźwięku rysowanej karoserii jak i momentu w którym świadek miał widzieć oskarżonego i słyszeć takie dźwięki, co stanowi kwestie kluczowe dla rozstrzygnięcia Sądu; przy jednoczesnej odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, mimo że były spójne i logiczne, co skutkowało błędnym ustaleniem, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i w efekcie niesłusznym skazaniem;

2. dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań świadków J. R., A. R. i wyjaśnień oskarżonego D. K., poprzez uznanie za wiarygodne twierdzeń powyższych świadków, że oskarżony w rozmowie z J. R. przyznał, że dokonał porysowania karoserii, mimo rozbieżności w zeznaniach i braku konsekwencji świadków, przy jednoczesnym stanowczym i konsekwentnym zaprzeczeniu tych okoliczności przez oskarżonego co skutkowało błędnym ustaleniem, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu i w efekcie niesłusznym skazaniem.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew oczekiwaniom oskarżonego kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie potwierdziła zasadności zarzutów apelacyjnych, przez co nie dostarczyła ani argumentów uzasadniających uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ani do wydania postulowanego w apelacji orzeczenia reformatoryjnego tj. uniewinniającego oskarżonego od przypisanego mu czynu. Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne respektując normy postępowania karnego zawarte w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy zastosowaniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wymagania określone w przepisie art. 424 kpk, sąd odwoławczy z tą argumentacją w pełni się zgadza i uznaje za własną.

Zawarty w apelacji zarzut obrazę prawa procesowego art. 7 kpk jest całkowicie chybiony, określone w nim zasady procedowania przecież w żaden sposób nie zostały złamane. Wskazał Sąd Rejonowy powody, dla których odmówił wiary zaprzeczeniom oskarżonego na korzyść zeznań świadków A. C., A. R. i J. R.. W zeznaniach świadka A. C. nie występują istotne sprzeczności, czego najlepszym potwierdzeniem jest ich procesowa weryfikacja poczyniona w ramach przeprowadzonej przez sąd meriti wizji lokalnej (protokół k. 180-181). Nadto pomiędzy zeznaniami tego

świadka i zeznaniami świadków pośrednich A. R. i J. R. rozbieżności także nie ma, dowody te pozostają we wzajemnym dopełnieniu.

Krytycznego dnia użytkujący przedmiotowy pojazd marki T. świadek A. C. zaparkował nieuszkodzone auto na przylegającym do pensjonatu miejscu parkingowym. Po scysji pomiędzy żoną oskarżonego a świadkiem pojawił się w pensjonacie oskarżony, bezskutecznie domagał się rozmowy z A. C. i niezadowolony z takiego biegu sprawy opuścił pensjonat, przechodząc obok auta (czemu nie zaprzecza) dokonał uszkodzenia karoserii, po czym oddalił się z miejsca zdarzenia. Oskarżony zatem miał motyw do dokonania czynu, okazję jego dokonania i czynu dokonał. Jednoznacznie wskazują na to zeznania bezpośredniego świadka A. C. (który słyszał odgłosy zgrzytu metalu w czasie przechodzenia oskarżonego obok auta, gdy świadek po chwili przyszedł z latarką do auta stwierdził przedmiotowe uszkodzenia karoserii) oraz zeznania pośrednich świadków A. i J. R., z którymi oskarżony rozmawiał telefonicznie tuż po czynie, wtenczas nie tylko odgrażał się że R. pożałują potraktowania jego żony ale i skomentował skargę A. C. na uszkodzenie auta m. in. słowami cyt. „Niech się cieszy, że to na tym się skończyło”, które słusznie uznano za przyznanie do uszkodzenia mienia.

Zatem prawidłowa ocena tych dowodów nie mogła prowadzić do innego logicznego wniosku niż przyjęcie zawinienia oskarżonego.

Nie wskazał przekonująco apelujący, które z ujawnionych okoliczności, przemawiające na korzyść oskarżonego, zostały pominięte przez Sąd Rejonowy. Z pewnością taką okolicznością nie jest rzekomo brakujące nagranie monitoringu miejsca postoju auta T., skoro wedle zeznań wymienionych wyżej świadków monitorowane jest tylko wewnątrz pensjonatu.

Tak więc sprawstwo i zawinienie oskarżonego zostało prawidłowo wykazane, słuszna pozostaje także przyjęta kwalifikacja prawna czynu z art. 288 § 1 kk, ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz stopnia zawinienia oskarżonego. Spełnia wszystkie wymogi art. 53 kk również argumentacja w zakresie wysokości orzeczonej kary grzywny (przy zastosowaniu dobrodziejstwa art. 37 a kk), wspartej środkiem kompensacyjnym w postaci obowiązku naprawienia szkody. Brak jest zatem podstawy dla czynienia jakiegokolwiek korekty wyroku na korzyść oskarżonego.

Z przytoczonych względów należało utrzymać zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r./tj. DZ. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm./, obciążając nimi oskarżonego wobec przegrania apelacji.